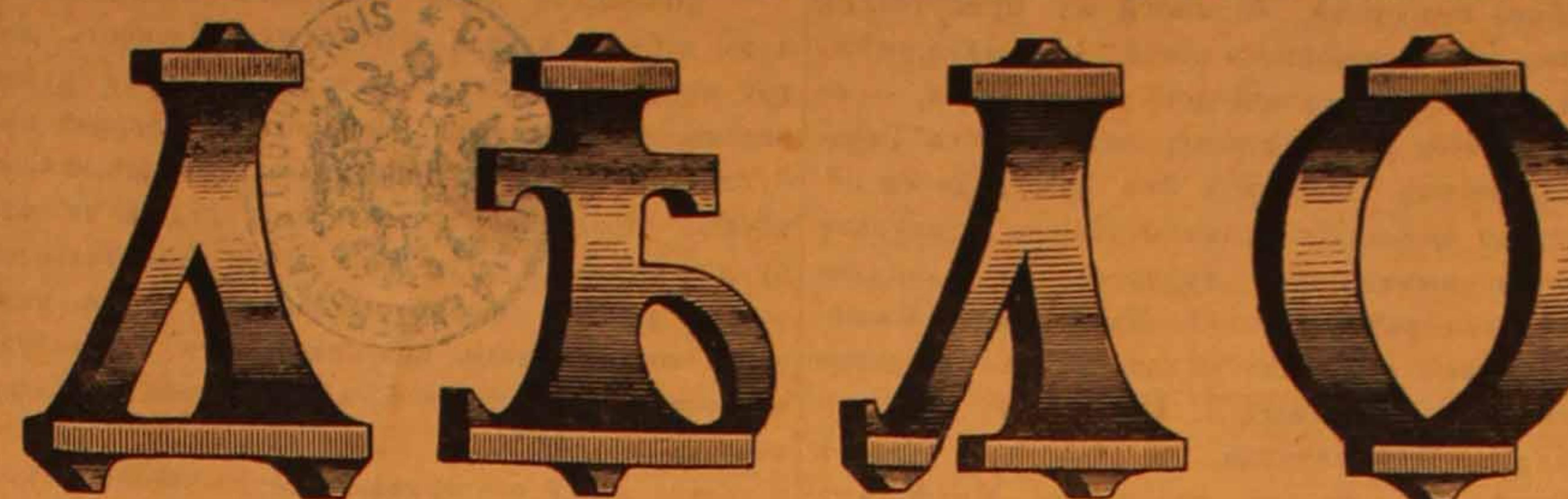

Виходити во Львові ще Вторника, Четверга и Суботи (кожді робочі дні) о 4-й год попол. Литер. додатокъ „Бібліотека найзнат. поетістів” виходить по 2 почат. аркуш кожного 16-го і последнього дні кожного місяця.
Редакція, адміністрація і експедиція під Ч. 44 улиця Галицька.
Всі звестки, посилки і реклами належать пересилати під адресою: редакція і адміністрація „Діло“ Ч. 44 ул. Галицька.
Рукописи не вverteються тільки на попереднє застереження.
Поштівка ціна стоїть 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по ціні 6 кр. а. в. більше однією строчкою печаткою.
Реклами належать відправити вільний більшість порта.
Предплату належить пересилати франко (найкраще поштовими переказомъ) до: Адміністрація часописа „Діло“ ул. Галицька, ч. 44.

Нова хмаря,

тяжка, зловѣща, зависла надъ нашою Галицькою Русею „Езуиты! Езуиты!“ — отсей голосъ тревожить нинѣ всѣхъ Русиновъ, якъ передъ сотками лѣтъ тревоживъ ихъ голосъ „Татари!“

Езуиты посягають вже на другій монастирь Василіанський — въ Лавровѣ! Велику ихъ охоту — забрати и той монастирь въ свои руки, въ свое посѣданье и въ нѣмъ за-господаруватись такъ якъ въ Добромуни, — мы спостерѣгали вже оть давнія по тихъ по-рядкахъ, якъ они завели въ Лавровѣ. Нинѣ вже мы утвердженій въ нашихъ здогадахъ. Krakowska „Nowa Reforma“ одержала поза-вчера зъ зовѣстю певного жерела зъ Вѣднія донесеніе, що курія римска вже постано-вила отдать Лавровський монастирь Езу-итамъ, а толькъ ще не завѣдомила о тѣмъ австрійське правительство. (Гл. „Переглядъ ча-сописей“ въ нынѣшнімъ числі „Діла“). Якъ бачимо, сповіняються предвиджуваніемъ нашимъ, що Добромунь бувъ лиши першимъ етапомъ езу-итского походу въ Галицьку Русь. Другимъ етапомъ бажає курія римска мати Лавровъ. Нема сумніву, що постепенно будуть визна-ченій и дальший етапи!...

Найтишій історичний ворогъ Руси, ви-новникъ рѣкъ крові и луны пожаробъ — має-бы посѣсти вже и Лавровъ, а за нимъ Гошевъ и другій монастирь?!

И чимъ мы бѣдолаги, misera Ruthenica plebs, заслужили на такій великий ласки у ку-рії римской?

Що-жъ правительство австрійське скаже на тую постанову римской курії? Згодиться на ю, чи еи откіне?

Отсе пытаніе завдає собѣ нинѣ цѣла Галицька Русь! Отъ рѣшения того пытаніа за-висить дуже богато —

Цѣла Русь закладає громогласный про-тестъ противъ отданія Лаврова Езуитамъ! По-учена досвѣдомъ при постраданію Добромуньскаго монастиря, она теперъ вже не жде, ажъ намѣръ станеся довершенымъ фактомъ. Она свій грбикій протестъ закладає въ першої хвили. Она бѣть першої хвили почне вycherpuвати всѣ легальній средства до заявленія свого про-тесту, Єго Велич. Цѣсарю и Єго правитель-ству цѣлый Галицько-руській народъ позовіть собѣ предложити доказъ, що курія римска обдарючи нась Езуитами, чинить тымъ школу

не толькому рускому народові, але и австрій-ской державѣ и унії.

Галицько-руській народъ не занехає внести протестъ до правительства, заоштартованій де-сятками, сотками тисячъ своїхъ підписівъ, а до С. Вел. Цѣсаря вислати депутацію, которая высаже правдивий бажання вѣрного ему народа!...

Загальний Зборъ руст. банку.

Въ послѣдній числѣ подали мы спра-возданье куратора п. Мархвицкого и замѣтили, що до справодавця звернулись деякій делегаты съ интерпелляціями. Зъ цѣкавѣшихъ пытань були ті: Для чого білянсы въ попередніхъ лѣтъ були фальшовані? для чого кураторъ задержавъ цѣлый персоналъ б. банку? чи квоты вдефравдованій уваглядено въ білян-сѣ? П. кураторъ отповѣвъ, що за давній білянсы не може отповѣдати, бо ихъ не укладавъ; що персоналъ цѣлый задержавъ, бо той обанакомленъ съ веденіемъ дѣлъ, а впро-чѣмъ було-бѣ немилосердно его отправляти; що претенсії довжниківъ уваглядяються и на будуще кривды ихъ будуть уваглядяти.

По тѣмъ перешовъ зборъ до дальніго порядку дневного: до внесенія переведенія ликвідації: Першій забравъ тутъ голосъ въ імені „комитету обывательського“ гр. Артуръ Потоцкій. Онъ пояснивъ, що комитетъ повставъ за ініціативою кн. Ад. Сапѣги и черезъ 6 тижнівъ нараджувався надъ способомъ пе-реведенія ликвідації, щобъ оминути конкурсъ. Реультатомъ его праць єсть звѣстный про-ектъ ликвідаційный. Але комитетъ поставивъ условія, щобъ диставъ 1,000,000 пожички. Надѣя завела. Комитетъ отже предкладає вправдѣ зборови свій проектъ, але усувається, бѣть даль-ши дѣяльности.

Наступила генеральна дебата надъ спосо-бомъ переведенія ликвідації. Дел. Вышинський поставивъ внесеніе, щобъ комитетъ, на котрого съ довѣріемъ глядять якъ вѣритель, та-ктъ и довжники не усувається бѣть дальніою акцію (Брава и оплески), а провадивъ контролю надъ чинностями ликвідаторовъ. Дръ Лехов-скій чинивъ докоры правительству, що не по-лучався до обовязку прйті съ помочею ликвідації, и поставивъ внесеніе, щобъ предложеній проектъ взяти підъ спеціальну дебату. Дръ Искрицкій виїсъ, щобъ вибрали спе-

ціальну комісію для уложенія проекту ликви-дації а вісідна отложить на два днівъ. Дръ Тишченецкій виїсъ, щобъ проектъ комітету принятія безъ дебати. Делегатъ каси щадни-чо въ Кремницѣ (на Уграхъ) жалувався, що та каса закупила акції банку руст. на той підставѣ, що правительство голосило ихъ за пупилярно-забезпечений. Щадница кремницка понесла великій страту; правительство повинно прйти въ помочь. Дръ Згурскій въ отповѣди п. Горновицкому казавъ: „Обивателѣ, що належать тепер до комитету — то не ті самі люди, що передъ 15 лѣтами заложили банкъ. Банку не желавъ собѣ край, але правительство. Нынѣ обивателѣ займаються банкомъ, бо ходить имъ о довжниківъ, о селянъ. Не запознаютъ однакъ и того, що вѣрителемъ сталася кри-вода, особливо вѣрителемъ заграницьнимъ. Не наша вина, що листы банку знаходились за границею; винно правительство, котре поручало ихъ на локацію кавцій офицерськихъ и заграницьнимъ щадницямъ. Кредитъ нашого краю не загрожений, а загрожений кредитъ держави. Правительство повинно отже прйти съ помочею“. Потомъ забравъ голосъ кн. Ад. Сапѣги. Онъ виїсавъ, що комитетъ домагав-ся бѣть правительства мільйоновою пожичкою вла-сне для того, що се лежало въ єго інтересѣ. Въ Галичинѣ потерпять на тѣмъ довжники, але другій провінції, въ которыхъ пашери руст. банку знаходяться въ рукахъ доброчин-ныхъ інституцій, змусять правительство до отвѣчальності. Комитетъ обывательській поста-вивъ собѣ за задачу: „не допустити до того, щобъ, — чи то буде конкурсъ чи ликви-дація, — не бѣти дѣла въ руки спеку-лянтівъ“, бо ту ѹде о 36,000 родинъ се-лянськихъ.“ Дръ Попель (въ Самборѣ) под-нѣє „агітаце рістм ruskih“ и наївши у-ступъ въ „Діла“ поставивъ внесеніе, щобъ

ухвалити комітетови повне довѣрія (Оплески). П. Вальтеръ поперъ внесеніе п. Вышинського, щобъ зборъ узнатъ комитетъ обывательській за раду ликвідаційну и вѣзвавъ єи щобъ про-силла правительство о 1,000,000 завадку на переведенія ликвідації. Внесеніе се принявъ собѣ за задачу: „не допустити до того, щобъ, — чи то буде конкурсъ чи ликви-дація, — не бѣти дѣла въ руки спеку-лянтівъ“, бо ту ѹде о 36,000 родинъ се-лянськихъ.“ Дръ Искрицкого и дра Леховського упали. Гр. Арт. Потоцкій зажадавъ, щобъ комітетови дано часъ до наради, чи має приняти жертво-ваній єму мандатъ. Зборъ перервався отже до вечера.

Предплати на „Діло“ для Америкі: для Россії:
на півній робъ . . . 12 кр. на півній робъ . . . 12 рубл.
на півній робъ . . . 6 кр. на півній робъ . . . 6 рубл.
на четверт робъ . . . 3 кр. на четверт робъ . . . 3 рубл.
за дол. „Бібліотека“: за дол. „Бібліотека“:
на півній робъ . . . 16 кр. на півній робъ . . . 16 рубл.
на півній робъ . . . 8 кр. на півній робъ . . . 8 рубл.
на четверт робъ . . . 4 кр. на четверт робъ . . . 4 рубл.
на самій додатокъ: на самій додатокъ:
на півній робъ . . . 5 кр. на півній робъ . . . 5 рубл.
на півній робъ . . . 250 кр. на півній робъ . . . 250 рубл.
на четверт робъ . . . 125 кр. на четверт робъ . . . 125 рубл.
Для Загреба, сербії Россії:
на півній робъ . . . 15 кр.
на півній робъ . . . 7-50 кр.
на четверт робъ . . . 8-75 кр.
за дол. „Бібліотека“: за дол. „Бібліотека“:
на півній робъ . . . 19 кр. на півній робъ . . . 6 кр.

Вечеромъ розпочалась дебата на ново. Гр. Арт. Потоцкій заявила, що комітеть прій-мася дальшою працѣ (Оплески) и поставивъ внесенія: 1) Зборъ поручить выбранимъ ликвідаторамъ, щобъ въ порозумінно съ комі-тетомъ обывательськимъ виготовили спеціаль-ний проектъ ликвідації на основѣ загального проекту комітету; 2) зборъ ухвалитъ, що выплата вилосованихъ и маючихъ вилосову-ватись листовъ довжниківъ має знижитись въ 55 на 50%. Внесенія тіи оба принято, а що и висказано подяку гр. А. Потоцкому черезъ повстань въ мѣщі. Внесеніе п. Вышинського, щобъ „ликвідаторы и комітеть постара-лись, щобъ виновниківъ потягнути до мораль-ної и матеріальної отвѣчальності“, принято оплесками. По короткій дискусії принявъ зборъ „інструкцію для ликвідаторовъ“ въ кольканайції параграфовъ.

Розвочався вибръ ликвідаторовъ. Підъ часъ скрутинії поставивъ дръ Искрицкій внесеніе, щобъ зборъ визначивъ для ликвідаторовъ платню по 2.500 кр., а для заступниківъ, котрій мають бути такожъ синдиками и вести тѣдѣль гипотечний по 3.000 кр.. а для всѣхъ ще 1% бѣть стягненою готовки въ дорожній ликвідації. (Після внесенія дра Искрицкого прія-пalo-бѣ на кожного въ тихъ шести панѣвъ колькадеється тисячъ!) Голосуючихъ було 265. На ликвідаторовъ одержали: дръ Мархвицький 265 голосівъ, дръ Фр. Зима 264, дръ Згур-скій 263; на заступниківъ: дръ Ст. Крижановський 265, дръ Іос. Паіонъ 265 и дръ Го-рецкій 253. По выборѣ дра Мархвицкій вая-вивъ зборови, що бнъ и его товаришъ звѣка-ються того 1% бѣть стягненою готовки, якій для нихъ предложивъ дръ Искрицкій.

Засіданье скінчилось ревною подякою дра Мархвицкому за його труды.

Зъ наведеною справою можуть вже на-ші читателѣ виробити собѣ понять, въ якихъ делегатовъ складався загальний зборъ руст. банку. Коли-бѣ поминути тое, що нѣкто не поставивъ нѣякої користнѣйшої програми для довжниківъ, що нѣкто не здобувся на яку-небудь хочь-бы дробну поправку до проекту комітету въ користь довжниківъ, — помину-вши тое, досить буде сказати, що нѣкто не знайшовся, щобъ заинтересувавъ хочь въ-лєгенка присутнаго п. комисаря правитель-ственного, якимъ чиномъ бнъ допускавъ грѣ-

Заметушились селяне,
За царину йдуть, —
Жѣнки й дѣтей малесенькихъ
На рукахъ несуть.
Інше — сына, інше — батька
Іде вустрѣчатъ,
Інша милую дружину
Прагне обѣйтись.
Поспѣша' старе и мале, —
Чути гомбнъ, смѣхъ:
Тожъ въ-переду гуртъ веселый
Хлопчиковъ малыхъ.
Дѣти, — сказано, — чи въ думку
Котрому спаде,
Що съ козацкимъ войскомъ батько,
Може не прїде!
Що вѣстъ днія може въ полі,
У сырдѣ землѣ,
И его вже не вустрѣнть
Дѣточки малі!...
У старыхъ-же и надїя
И страхъ у грудяхъ,
Боже, якъ они пильнують
Оттой битый шляхъ!...
Мѣжъ тымъ гуртомъ и Олена
Зъ-переду стоить, —
Заломивши міцно руки,
На той шляхъ зорить! —
Уже коні вороні
Видно ѿ въ-далі,
Видно ѿ вѣрою козацкую,
Якъ она сїй.
Мають въ-блазька короговки, —
Видно ѹ козаківъ,
Та познати ще не можна
Въ очи вояківъ...
Та й богато ихъ, чи хутко-жъ
Переглянешъ всѣхъ!...

Не труди, хороша дѣвко,
Ты очей своихъ,
Шукаючи миленъко:
Іде бнъ, іде!
Въ тому вѣйску козацкому
Онъ передъ веде!
Онъ-де бнъ пѣдь короговою,
Що має надъ нимъ,
Мовъ надъ славнимъ, потужнѣйшимъ
Гетьманомъ самимъ.
„Есть Василь!... Іде въ-переду!“ —
Зникъ у серци страхъ, —
И якъ блѣскава, заграла
Радѣсть у очахъ...
Іде Василь познавъ Олену,
(Те-жъ єи шукавъ!)

— „Чоломъ тобѣ, дѣвчиночко!“
Си привѣтавъ.
І поправивъ ясну вѣрою,
Тажкій пѣтъ обтеръ, —
Въ очи глянуть той дѣвчинѣ
Не соромъ теперъ!
— „Глянь, дѣвчинѣ, — не вѣджена
Заповѣдь твоя:
Не по-заду, — попереду
Иду въ вѣйску я.
Глянь, козако, уволивъ я
Святія слова, —
И не „клятого“ хустина
Твоя укрыва!
Осьде она, завязана
Въ мене на руцѣ, —
Тѣлько вибачъ, покалялась
Трохи у крѣвцѣ!“
Дѣвка гляне: у милого
Звязана правиця;
Та не тяжко на ту рану
Олень дивитись!...

XVII.
Змѣшалося съ селянами
Те вѣйско козацке...
Чути селомъ и гамору
И крику бogaцко!
Що-жъ, Олена, — йди до дому!
Чого бѣльше ждати?...
Теперь має — дружину-на-
Василька витати!
Йде Олена, только ревне
Василька пильнує, —
Що бнъ скаже, якъ отую
Новину почув:
Чомъ його дружини Настѣ
Мѣжъ гуртомъ но має,
Чому она на улиці
Бо не стрѣчає?
„Може въ хатѣ загаялась
Ізъ малымъ пискаряткомъ...
Такъ чому-жъ бы ѿї не вѣйти
На зустрѣчъ — съ дитяткомъ?...
Прихильна! А плакала...
Видно, що журилася!...“
Така прійка у Василька
Думка ворушилась.
І тѣшиться Васильчко
Личенъкомъ прихильнимъ
Оленинъкомъ, що палало
Съ поглядомъ тымъ пильнимъ...
Близько хата Василева;
Бере ѹ жалъ, —
Що прокинеться въ Олени
У серци печаль:
„Онъ спинилася коло двору
Чудна якасъ,
Кол

шми баковыми гроти на биржи, выдавать на
звышъ побъ миллиона листовъ довжныхъ безъ
покрытия и ненормально лосувати листы че-
резъ сѣмъ лѣтъ, укладати фалшивыя билянсы,
и т. д. Нѣ одинъ въ делегатовъ не здобувся
на смѣлость спытати, що дѣвся съ по. дире-
кторами банку (въ которыхъ нѣ одинъ не по-
явився на зборѣ, хочь было се ихъ мораль-
нымъ обовязкомъ!)

Супротивъ такого результата загального
вбору руст. банку есть обовязкомъ Русиновъ
всюю возможною силою стати по сторонѣ дов-
жниковъ селянъ и помагати имъ чиномъ и
радою. Львовскій Русины рѣшили вже, за іни-
ціативою посла Романчука, завязати комитетъ,
до котрого входятъ мѣжъ іншими дръ Алекс.
Огоновскій, дръ Ив. Добрянський, п. Нагор-
ный, и др., — и котрый має дѣлти на ко-
ристь довжниковъ въ порозумѣнію съ рускими
послами и правниками въ провинції.

ДОПИСИ.

Петербургъ 12 ст. ст. марта 1884.

(День святковання пам'яти нашого незабутнього Тараса) якъ и доси бувъ, такъ въ будуще все буде днемъ, котрый згортає синовъ України во-єдино, всіхъ звяжує що-разъ крѣпше французскій языкъ и можна надѣятьсь, що француске выданье знайде великій покупъ за границею, — а зъ того буде можна покрыти великий кошты выданя Шевченка.

и вѣмъ дає товчокъ напередъ. Память про него надто дорога кождому: ёго имя наказує забувати вѣ дробницѣ „суеты житейской“, оно робить интересы загальными; вѣ дбають про те, якъ-бы найдостойнѣйше помянуть великого поета-страдальця, якъ-бы найкрѣпше установити звязь мѣжъ поетомъ и его народомъ. Той день есть днemъ самыхъ лучшихъ починовъ, якъ що до увѣковѣчненя намяты дорогихъ нашему серцю людей, такъ и що до полекшения деякихъ сторбнъ малорусской жизни.

Святкованье поминокъ въ Петербургѣ

26 ст. ст. лютого знову блискучо доказало, на скілько дорога пам'ять про сп'ївця горя и радости свого народу и на скілько сильна звязь м'жъ поодинокими членами великои сем'ї. Святкованье поминокъ почалося панаходою въ Соборѣ, на котру явилось множество выдатныхъ лицъ, якъ представителъвъ малорусскаго народа, такъ и почитателъвъ таланта покойнаго въ другихъ народовъ. На панаходѣ були присутні: славно-звѣстный историкъ Малороссіи Н. И. Костомаровъ, (котрый вже успѣвъ поздоровѣти отъ постигшого его нещастя), кіевскій магнатъ В. В. Тарновскій, другъ Шевченка М. О. Микѣшинъ, много професоровъ кіевскаго и харківскаго университетовъ и маса студентовъ и студентокъ высшихъ заведень.

Въ той-же день бувъ даный въ честь Т. Шевченка обѣдъ въ ресторанѣ „Ермитажъ“, на котрѣмъ кромѣ высше згадавыхъ лицъ находились; историкъ и писатель Д. Л. Мордовецъ,звѣстный украинофилъ Беренштамъ, владѣтель великої типографіи тутешнои, В. С. Балашевъ и богато другихъ лицъ. Обѣдъ бувъ вельми оживленыи; въ тоастахъ и споминахъ

А въ подврю Василевомъ —
Нѣякого руху.
„Що се съ Настею та же ?
Нѣ слуху, нѣ духу !...“

А жъ озвутъся сусѣдьонъки
Изъ двору ткачихи:
— „Чи ты-жъ знаешь, Василечку,
Яко тебѣ лихо?
На томъ тыждни твоя жѣнка
Сына привела, —
А въ-вечерѣ Богу душу
Она отдала!
Позавчора поховали, —
Нехай спочивай...
А сыночка въ твой хатѣ

Бачить, бачить Оленочки,
Якъ Василь поблѣдъ,
Якъ у него въ того жаху
Спотворився видъ.
Василь гляне наоколо:
Чи правда сёму?...
Правда, правда, Василечку!
Не вглядишь саму —
Прихильную дружиноньку;
Не выйде къ тебѣ!
Насипана сыра вѣмля
На груди еи...
Рада-бѣ глянуть, чи йде милый
Любый чоловѣкъ, —
Та вже-жь еи ясны очи
Склепились на вѣкъ!
Рада бѣ Настя сказать тебѣ,
Якій въ тебе сынъ, —
Такъ отбравъ голосочокъ
У матушки бѣ.

не было недостачъ, бо многій въ присутныхъ
лично знали покойного поэта. Але́ найважнѣй-
шій фактъ, якимъ сей день вызначився, — се-
вродивша-ся думка илюструвати цѣлого Тара-
са Шевченка. Переходъ отъ думки до си пе-

реведеня сповнится замѣтно быстро, дякувати енергії симпатичного художника и талантливого ілюстратора М. О. Микѣшина. Микѣшинъ, якъ я вище вгадавъ, вже въ давна бувъ дуже близькимъ Т. Шевченку. Єго споминки про Шевченка за границею доволъ вѣстній. Вже не разъ загадувавъ Микѣшинъ ілюструвати Шевченка, — та многій причини стояли на перешкодѣ. Наконецъ теперъ я маю можність Вамъ донести, що ілюстраціи до

ексту поезій Шевченка — вже фактъ довер-
пеный. Менѣ удалось бачити першихъ 15 е-
кізбвъ ілюстрацій до „Перебендъ“, думъ,
Тополъ“, „Причинної“, „Утопленої“ і ескізъ
До Основяненка“. Широта замыслу и угру-
ованье безъ докору. Ескізы тіи мав предло-
жити Микѣшинъ до розгляду Н. Костомарову,
Мордовцю, Беренштаму, Балашеву и Тарнов-
кому. Выданье ілюстрованыхъ творовъ Шев-
ченка мав бути дуже розкбшне. Рдночасно съ-
ымъ предпринятїй переклады Т. Шевченка на
ранцускій языкъ и можна надѣяtiesь, що
ранцуске выданье знайде великій покупъ за-
раницею, — а зъ того буде можна покрыти

еликі кошты выданя Шевченка.
Того самого дня, 26 ст. ст. лютого, от-
увся вечеромъ ще й концертъ въ память Т.
Шевченка. Больша часть программы концерту
кладалася въ п'есень Лисенка на текстъ Шев-
ченка. Въ концертѣ брали участъ знатній ар-
тисты императорской оперы: Стравинський,
Лайборода, Веревкина, и др. Концертъ бувъ
выконаний бездокорно. Въ загалѣ день смерти
Т. Шевченка складався въ цѣлого ряду тор-
кествъ, вповнѣ достойныхъ памяти великого
оловѣка !

A. Марковъ.

Переглядъ часописей.

(„Nowa Reforma“ противъ отданя Лаврѣвскаго монастыря Єзуитамъ и „Gaz. Narodowa“ противъ „Now. Reformy“.)

На ишомъ мѣси высказує наша редакція
свой поглядъ на новый замахъ куріи римской
противъ чина оо. Василіянъ. Мы подаемо ту въ
дословномъ перекладѣ голосъ Поляка о той-же
справѣ. Замѣтимо ту ще, что коли вѣсть о тѣмъ
намѣрѣ куріи римской вже передъ колькома тыж-
днями появилась була въ рускихъ часописяхъ,
польскій дневники накинулись були завзято на
Русиновъ за те, что они выдумуютъ такой застра-
шаючай вѣсти, „żeby niezadowolonych подtrzushu-
wać w ciąglem oburzeniu“, т. е. по просту, щобъ
подбурювати opinію публичну противъ истную-
чихъ „порядкѣвъ“. Теперь, коли — жаль сказать
— наші давнѣйши вѣти ажь надто досадно
справдились, чей-же познаютъ панове Поляки —
та нѣ, мы знаемо добре, что они и теперь нѣчого
не познаютъ, — тоже шкода и договорювати.
Ось статія „Now. Reformy“:

Глухо въ дврѣ Василевомъ. —
Тай въ осели тиша, —
Только теща хлопяточко
Въ колысцѣ колыше.
Отчинились хатнѣ дверѣ, —
Теща зарыдала :
„Та вже-жь тебе, м旤й зятечку,
Настя не дождала!...“

Мовь не вѣрить Василечко, —
Овырае хату.
Дивись, дивись, коваченьку, —
Заглянь и въ комнату!...
Похилився панъ-господаръ
Що на тую лаву,
Де Настусю его клали,
Голубку ласкаву.
Иде Василь до колыски,
Схиливсь надъ дитятко :
— „Ой сыну-жь м旤й, дитя мое,
Мале сиротятко!
Такъ ось чого подомною
Воронъ-кбнь споткнулся,
Тамъ, на ровной дороженцѣ,
Подъ селомъ запнулся!...
Такъ ось чого дивнесенъкій
Менѣ сонъ приснивъ ся, —
Що вылинувъ соколонъко,
Тай у-гбру вбився!
А бѣлая голубонъка
На землю упала, —
Прибитая, безсильная
Нежива вѣсталася...“

Одна-жъ лежить голубонька,
Въ земли спочивав;
А другая йде отъ двору

„Вчерашина наша телеграмма, походяча зъ
уже доброго жерела, подтверждуетъ вѣдомость, ко-
ру передъ колькома днями подали були рускій
письма, що монастырь Василіянъ въ Лавровъ має
ути такъ само якъ Добромильскій, отданый Єзу-
тамъ. Посля нашей телеграммы отдача та має
ути намѣромъ куріи римскои; правительство
тѣмъ урядово ще не повѣдомлене и не мало
лучайности занятии супротивъ него яке-небудь
становище. На щастье край есть досыть вчасно,
очь также неурядово повѣдомленый, и може —
жихъ краеви, супольности (?Ред.), гїйной и народовїй. Выражаемо въ конок
що, коли-бъ усилія въ тѣмъ взглядѣ вѣ-
починеній, не довели нѣ до чого, виличи-
шобъ оно, о колько его силы, рѣшучо
лось намѣрови отданя Єзuitамъ монасты-
рбвскаго. Зробѣмо въ тѣмъ напрямъ,
можемо, — а тымъ способомъ бодай
себе отвѣчальность и вытрутимо оружіе
нашихъ противниковъ“.

колько думки его выражаются въ чаоописяхъ—
вняти супротивъ него яке-небудь становище. А
амъ здаеся, що становище те не може, пе повинно
ути иные, якъ только противне тому проектови.
„Не знаемо, які могутъ бути причины на-
їреного курію поступленя съ монастыремъ Лав-
рівськимъ якъ и съ Добромильскимъ. Чи тамъ
изматицкій закралисъ змаганя, чи неладъ и де-
орализація, чи злое господарованье майномъ мо-
настырськимъ, — того не знаемо и догадуватись
ехочемо. Але жъ думаємо, що мѣжъ средствами,
кими розпоряджає Римъ, найшлисъ бы и інші,
що отданье монастыря Єзуитамъ не есть вы-
лючнимъ на такій недуги лѣкомъ. А думаємо,
до іменно въ интересѣ вѣры, въ интересѣ унії
уло-бъ — ужити всѣхъ іншихъ средствъ, толь-
ко не того, котре збѣ вѣхъ можливыхъ есть най-
брше.

„Есть такій чувства, зроджений фактами
сторичними и переходячій традицію зъ поколѣ-
я въ поколѣніе, а такъ сильній, що выкорѣнити
хъ годѣ; пригихнувши на хвилю а оттакъ чимъ
ебудь подразненій, они съ тымъ бѣльшою силою
ыбухають. Можуть они павѣть бути не цѣлкомъ
засадненій, можуть мати жерело въ якомъсъ упе-
дженю, можуть не отповѣдати змѣненіямъ обста-
намъ, але — коли они проникли въ масы —
реба ихъ бодай о только шанувати, що-бъ ихъ
е дразнити и самохѣть не выкликувати.

Такимъ сильнымъ, губоко вкорѣненнымъ,

Та ба, „Reforma“ стрѣляє, а „Gaz. Nar.“
куль носить! Въ ч. 74 (зъ 28 с. м.) цук-
виравдѣ, що „w ogóle wielka, przewažna i wa-
nagodu przeciwną jest oddawaniu uchowan-
dzieży naszej zakonowi oo. Jezuitów.“ Вже въ
словахъ виднѣєсь въ цѣлой наготѣ або злоби-
дія або бараняча недогадливості ихъ автора
жъ ту йде о выхованье „naszej m³odzieży“
ту ходить о отданье Єзуитамъ монастыр-
майномъ и пожитками. Може собѣ бути
ważna czesc narodu“ противна езуитской
ваню, а отдати руску твердиню, руску
въ езуитскій руки! Дальше поучає „Gaz.
свою краковскую посестру, що Ватиканъ
Єзуитовъ накинуті; „ухвалити се може
гр. к. ординаріятъ епископскій въ поро-
сь провинціяломъ Василіянъ.“ Говори
рова, чанѣ „Gazeto Narodowa“! Знаємо
то такій „добровольній жертвъ“ виглядає
кінци пôдносить „Gaz. Nar.“, що ар-
„Now. Reformu“ о антитатації руского ві-
Єзуитовъ есть „найлабшій“, — проти
народъ дуже любить Єзуитовъ. „Gaz. Nar.“
якісь сильнѣйшій аргументы, — але пречу-
ває ихъ пôдъ спудомъ. Зъ того отзы-
Nag.“ мы видимо лишь только, що она въ
выхованю „naszej m³odzieży“ черезъ Єзу-
але отданю монастыря лаврівского въ ру-
патріовъ „Gaz. Nar.“ доси не спротиви-
пригадуємо „Now. Reformu“

Такимъ сильнымъ, глубоко вкорыненнымъ, ередъ вѣками повставшимъ и вѣками непригашеннымъ чутьеъ есть на цѣлой Руси отъ Днѣра до Сяну — нехѣть до Єзуитовъ. Кажуки нехѣтъ уживаюо найлагоднѣйшого и дуже слато тѣ чутье малюючого выразу. Друге чутье, бвно сильне, есть горяче привязанье руского арода до монастырѣвъ василіянскіяхъ, съ тымъ исторуокимъ характеромъ, якій въ протягу стоять въ нихъ переховався. Одно и друге чутье уситъ бути до найвышои степени подразнене ерезъ отданье монастыря василіянскаго въ руки Єзуитовъ. Вѣримо дуже, що коли може ходить о охитнену въ монастыри ревность въ вѣрѣ (?Ред.), озвѣльнену дисциплину и моральность (?Ред.), лу господарку (?Ред.) и т. д. — введенѣе Єзуитовъ може по якому часѣ тѣ зло направити. Але по-за монастыремъ самымъ, въ народѣ русомъ, въ интелагенції рускѣй — не только той, до вѣчно палае ненавистею до всего, що польске або римске, але и въ той чисто рускѣй интелигенції, котра въ дѣлахъ народности стоитъ а рѣдномъ грунтѣ, а въ дѣлахъ религійныхъ а грунтѣ упіи — фактъ такій выкличе найбрже впечатлѣнье, збудить живу нехѣть и выличе агитацію, зъ котрои не переминуть скори- тати апостолы и агенты идей шизматицкихъ.

тже зъ становища церкви фактъ такій бувъ-бы
уже сумный. Але не менше бувъ-бы бытъ шкод-
ливый и зъ нашего народного становища. Хочь-
мы мы й найторжественнѣйше вырѣкалися вся-
го въ томъ удѣлу и спольництва, — не повѣ-
ять тому агитаторы рускїи и сильно вызыска-
ть фактъ той противъ Поляковъ, которыхъ учи-
ятъ виновниками лиха. Такъ сталося съ спра-
вою Добромильскою, такъ було-бы и съ с правою
Каврѣвскою. Подразненій чувства Русиновъ звер-
улись-бы зновъ сильно противъ насть, и зновъ
а довшій часъ знишили-бъ наклювающей-ся съ же-
а згоды.

„Зъ тыхъ отже причинъ — въ имя са-
и оправедливости, котра введеніемъ 6-
уитовъ до Лаврѣвскаго монастыря була бы
отоптаною, въ имени вкорѣненныхъ отъ вѣ-
бъ чувствъ русскаго народа, въ интересѣ упіи
въ интересѣ нашомъ народномъ освѣдчаемось
съмъ категорично противъ того намѣру Вати-
кану. Выражаемо такожь надѣю, що тѣ зъ По-
яковъ, котрѣ маютъ вотупъ до Ватикану и мо-
гутъ тамъ мати впливъ (чи не п. Семененко и
мартвыхъ хотанцѣ? Ред.) постараютоя, щобъ ку-
я отъ того намѣру отступила. Заслужилось бы
ымъ дуже добрѣ въ краеви и упіи. Затерли бы
ревающе доси зле враженіе справы Добромиль-
ской (?Ред.), зробили-бъ поважныи крокъ напе-
редъ на дорозѣ той примирительной супротивъ
усиновъ политики, котра въ послѣдніихъ часахъ
имъ разъ больше починае переважати и котра
хотъ довести до спартикованія агнцій водо-

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧЕСКИЙ

Австрійско-Угорска Монастир

(Палата послѣска рады державной трой на 19 засѣданяхъ зачавши отъ 8 лися розправы надъ бюджетомъ, ухваливъ с. м. т. зв. законъ финансовый на рѣкѣ великій поквацъ, съ якимъ трактовано бюджету есть характеристичнымъ замѣнѣмъ всѣхъ новѣйшихъ праць парламентарныхъ стрій. — Дебата надъ етатомъ и справедливости розпочата дня 24 н. с. и продолжалась въ середу дня 26 н. с. и марта забравъ голосъ пос. дръ Вашаго полемизує передовосьмъ съ выводами и отирає рѣшучо всѣ замѣты, поднесенія противъ Словенцѣвъ. Оттакъ звертаетъ увагу министра справедливости на вади ужитя въ ческихъ судахъ, де рѣзко ческой народности дотеперь ще не

справедливости въ коронныхъ краяхъ" пос. Кажды жаде получшея платы низшихъ урядниковъ и слугъ, на что заявляе министеръ, що про се дѣлаетъ правительство. Отговаривающи другимъ бѣдникамъ, що подносили жалобы противъ урядниковъ въ институції подлагающихъ министерству справедливости, звертася министеръ межи прочими до пос. Кулаковскаго и заявляе, що процесъ Русинъ перешовъ всѣ инстанціи. Що Русинъ судіи присяжніи були ухилені, замѣтъ несправедливый, бо ту причину усунена не була національності але други взгляди. — П.о. Булатъ обговорює неправильности въ судовництвѣ дальматинському и выступає межи прочими съ доказаною, що въ Дальмациї ведутся розправы все ще лишь въ італійському языцѣ. П.о. Рехбаверъ выражаетъ жалъ, що новий законъ карний и новый процесъ цивільный не можуть прійти до реєстру палати. Всѣ прочи титулы бюджету принятія майже безъ дискусії. — Цайтгамеръ вносить, щоби палаца приступила сейчасъ до третього читання закона фінансового, позаякъ однакоже небудо за симъ внесенемъ бѣльшості двохъ третихъ, то вложено третє читання до вечірного засѣдання. Противъ предложенія голововала лѣвица, за предложеніемъ правиціи, клубъ Королівського, моравській посолъ зъ бѣльшою посѣщеністю и Ліон Сальмъ.

(Зображеніе ткачевъ). Вт Бернѣ отбулося днія 22 н. с. марта дуже численный зборъ ткачевъ, на котрого днівномъ порядку стояла справа платы робітниківъ фабричныхъ. Середъ дуже оживленої дискусії доказувало колькохъ бѣдниківъ, що плата ткацкихъ робітниківъ по фабрикахъ дуже низька и що се головно причиняє до деморалізації робітничої класи, котра не маючи достаточного удержаня збільшає ряды бродагъ. Референтъ Ярушъ взызвавъ робітниківъ, щоби не бралися за політику, но дбали бѣльше про погодженіе свого матеріального положення. Та промова не подобалася многимъ робітникамъ, котрія приятели сиъ признаками невдоволенія. Дальше обговорювало зборъ законъ о забезпеченіи робітниківъ, внесений въ радѣ державной адвокатъ Хлеборадъ розвивавъ середъ величого неспокою и галасу зображенію свою христіянско-соціалістичну програму. Одень зъ робітниківъ хотѣвъ отповѣсти Хлеборадову, недопущено єго однакоже до слова а наслѣдкомъ того повстало таке замѣшанье и галасъ, що правительственный комисаръ мусієвъ розвязати зборъ.

(Виборы до угorskого сойму.) Загальні виборы до угorskого сойму мають отбутися въ половинѣ червня, а до кінця мають радити дотрішній соймъ. Передъ колькою дніями отбулося доповнаючій виборъ на мѣсце умершого посла опозиційного Пачоля, котрый давъ обомъ партіямъ добру случайності змірити свою силу. Хоча въ давомъ случаю не представляє опорожнений мавдатъ їзъ взгляду на короткій часъ свого тривання великого значення, то мимо того розвинено зъ обохъ сторінъ таку завзяту агітацію, наче-бъ ходило о найважнійшій виборѣ. Коли-бъ можна робити заключенія зъ сего послідного вибору о успіхахъ акціїи виборчої въ буничності, то належить оконстатувати, що створюючі право на виборахъ, чи тамъ либеральні, якъ оно себе называє, передъ виборами — має шанси побѣди. Ареною борби виборчої бувъ симъ разомъ комітатъ Гонтъ, зъ котрого выбирало послемъ завсідги кандидата опозиції. Опозиція поставила теперъ своимъ кандидатомъ чоловіка мешкаючого въ комітатѣ и малоюго на чиборцѣвъ великихъ вилывъ, но мимо того кандидатъ сея переніавъ, а послідній актъ вибору дужить новимъ доказомъ, що супротивъ помочи правительства кандидатъ опозиції не може бути певний и найсильній становища. Въ даномъ случаю причинився головно до побѣди правительственного кандидата старшій жупанъ бар. Майтейнъ, котрый съ цѣлью своїмъ урядовимъ впливомъ и съ цѣлою силою, яку має до диспозиції, пранявъ участъ въ борбѣ виборчої, щоби здобути нову позицію въ презентації для приклонника Тиссы и симъ показати достойнимъ довѣрїя начальника державы, котрый поручивъ єму важній урядъ старшого жупана. Енергія бар. Майтани захотитъ здається и его товарищевъ до такого поступовання при будущихъ виборахъ, а факты перекупства виборцівъ, про котрія кричала опозиційна праса и котрій були на вѣтъ предметомъ інтересації въ парламентѣ не будуть въ силѣ звалити нелегального вибору, коли о важности его рѣшась бѣльшостъ парламенту цѣлопредана таєшній управа. О тяжкости задачъ при зближаючихъ загальніхъ виборахъ пересвѣдчена опозиція. Она готовиться до нихъ съ цѣлою енергією, и обѣює такоже ужити всякихъ средствъ, щоби противстati правительству. На кождий случай замѣтній фактъ, про котрый мы недавно доносили, що и румунській активисти мають прилучитися въ соймъ до стороннictва правительственного. Що имъ за то обѣцало правительство, поки що не знати, кажуть однакоже, що Тисса не зробивъ имъ нѣякихъ концесій на коштъ угorskой державной ідеї.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Законъ противъ соціалістівъ въ нѣмецкій радѣ державной. Всюди, де непоглянемо, по всѣхъ державахъ європейскихъ, вилывши хиба лишь може — и то може только въ часті — такъ якъ Данія въ Швеція або Бельгія въ Голландія, — всюди, якъ кажемо, видѣ бѣльшо або меншо рѣзко виступаючій рухъ соціальний після того, чи бѣльшо або меншо суть данії условий до сего руху. Кождый такій рухъ посе-

редъ суспільності, одобливо-жъ коли ѹнъ має на тѣлѣ змѣну обставинъ, до котрыхъ люде навыкли, называють звичайно хоробливою проявою, суспільною хороброю. Въ т. зв. хоробахъ суспільнихъ звичайно не глайдатся далеко, не шукавася ихъ причинъ, не старається перековагтою, чи они дѣйсто суть проявкою хоробливого організму, чи організму такого, що ѻтъ давна вже не здуває, а теперъ праходить до силь и починає ихъ проявляти, правдивий поглядъ на суспільну хоробру може дати лишь исторія; той вже всѣ познайшо вѣряти, але сучасній люде берутся яхъ лічити всякими лѣкамъ, а кождый по своему, по-дѣюю таїкъ якъ той нѣмецкій докторъ Eisenbart, що каже: "Ich kuriert die Leid nach weisem Art."

Такихъ політическихъ Eisenbart-бѣтъ легіони у воївъ народобъ, а котрый зъ нихъ вирвъ болії зубъ вразъ съ щокою, то найславнійший. Такимъ політическимъ Eisenbart-омъ заявивъ себе и кн. Бисмаркъ въ своихъ законахъ противъ соціалістівъ. Въ его способѣ лѣчення соціалізму, въ силу его законовъ противъ соціалістівъ нѣкто не вѣрить нинѣ въ Нѣмеччинѣ. Се найбѣльше вказала послѣдня дебата въ нѣмецкій радѣ державной надъ продовженемъ сего закона. Коли четыри лѣта тому назадъ его установлювано, иниції були обставини кн. Бисмаркъ мавъ тогда значну бѣльшоть за собою. Нинѣ рѣчи змѣнилися. Мимо того, що кн. Бисмаркъ зъ горы заповѣвъ, що вже само переказанія сеї оправи комісії, буде уважати за неприхильності для правительства, отдано еї комісії значною бѣльшотоєю голосовъ. Дебата надъ продовженемъ закона противъ соціалістівъ була ще и підъ иными діїми другими взглядами дуже займаючою, для того наводиво єи хочь въ короткости. Дебату розпочавъ соціалістъ Газенклеверъ и сказавъ: "Законъ сеї не ослабивъ зовомъ соціал-демократівъ, лиши поправивъ ихъ тайну організацію и викликавъ рухъ революційний. Соціальна демократія не має нѣчого спільнога съ лондонськими атентатами динамітовими анѣ съ Мостомъ и его спільноками; она проклинає лондонській експлозії и убийства Феніанськія такъ само якъ и пожары вѣденськія. Але законъ противъ соціалістівъ викликавъ за границею бурливий рухъ анархистівъ и вѣденській убийства, бо замкнувъ ротъ умбркованымъ соціалістамъ." — Що острійше виступивъ соціалістъ Бебель и зачепивъ самого кн. Бисмарка. "Коли либерали в центрумъ хотѣли бъ голосувати за продовженемъ закона, то наї не забувають, що на самому передѣ правительства стоїть чоловікъ борбы, кн. Бисмаркъ, що вислугується всіми сторонництвами. По 1866 р. віювавъ ѹнъ стъ либералами противъ центрумъ, потому съ центрумъ противъ либералівъ и соціалістівъ, а теперъ воює оружіемъ самихъ же соціалістівъ. Але теперъ мы его научимо, не біть наї! На кождий случай народъ побачить, що право по нашій сторонѣ, коли и канцлеръ сходить на него. Законъ сей лише деморалізує. Коли лише соціал-демократи виступають противъ либералівъ, то правительство на се дозволяє, але скоро они зачнуть критикувати правительство, то имъ вже сего не вѣльно." Велику сензацію викликало, коли бѣдники заявили, що кореспондентами Моста суть такоже т. зв. "Agents provocateurs". — Министеръ Путткамеръ заявивъ въ своїй отповѣді попередньимъ бѣдникамъ, що законъ сей показавъ вже "яко-тако" пожиточнимъ и виступивъ съ острою критикою противъ книжки Бебеля: "О женщинахъ", доказуючи, що погляди въ нїй висказаній потребують стану виїмкового. — Потомъ виступивъ Віндгорстъ, членъ центрумъ и виѣтъ, щоби законъ сей переказавъ особній комісії, а потомъ робивъ закиди кн. Бисмаркові, що ѹнъ самъ пропагає соціалізмъ и завоювавъ єго, щоби ѹнъ ішовъ догою церкви. — По сїмъ промови єи кн. Бисмаркъ, виступаючи съ острою промовою проти Віндгорста и церкви, а съ ще острійшио противъ поступовцівъ, обвиняючи ихъ, що то они сбоять незгоду въ краю. Замѣтно, що съ соціалістами, котрый найсильнійше налаї на него, ѹнъ обійшовся дуже лагодно. — Дальше промовлявъ Генель въ оборонѣ поступовцівъ, доказуючи, що они воюють противъ державного соціалізму, котрый веде до соціалізму Бебеля. Бѣдникъ заявивъ, що робітники не бажають щастя зъ горы, але свободного управління отношенъ. — Найострійше виступивъ соціалістъ Либкнектъ пересвѣдчена поліцію, котра підсліяє єго гадки, есть нинѣ заведенемъ шпигунівъ. Онъ доказує, що звѣтній скрытоубійця Гедель стоявъ въ звязи зъ пасломъ Штекеромъ. "А коли Гедель держиться полы Штекера", — казавъ бѣдникъ, а Штекеръ полы канцлера кн. Бисмарка, то науку моральну витягнеть собі самій". Дальше заявивъ єи Либкнектъ, що підъ часъ дебати, якъ даво кн. Бисмаркъ бувъ въ сали, въ ложі журналистівъ сидавъ одинъ комісаръ держ. поліції и пять тайніхъ агентівъ. — Дебата закінчилася тимъ, що законъ передано комісії зъ 21 членомъ. Кн. Бисмаркові не позбостась отже нѣчого, якъ або сполучитися съ центрумъ и поробити имъ всякий уступотва або сполучитися съ національ-либералами и консерватистами, а коли по-потому законъ противъ соціалістівъ перенападе, розвязати раду державну и розписати нові вибори.

Россія. Наколи правда, що доносять зъ Константинополя, то подороже Гирса до Фридрихсбурга и Вѣднія якъ и наадѣлене сего россійского достойника прускимъ ордеромъ "чорного орла" черезъ нѣмецкого цѣсаря, донеря теперъ пояснилось бы докладно. Въ константинопольськихъ кругахъ офиціальнихъ розбійщася поголоска и удержується досить сильно, що россійське правительство задумало предложить державамъ внесе-

ние що до розвязанія парискої угоды зъ 1856 р., котра, якъ звѣстно, по кримській вѣтій заборонила свободну плавбу по Чорномъ Мори. Россія хоче отже, після сихъ вѣдомостей, знесенія тихъ угодъ и отворенія Дарданелль, Босфору и Чорного Моря для кораблівъ всіхъ народобъ. Кабинетъ петербургскій думає, що держави не откажуть Россії тога права, якъ признає вѣтмъ народамъ на каналѣ суецкому. Угода париска, о котрой згадуємо, заборонила всімъ кораблямъ воєннимъ приступу до Босфору и Дарданелль, винявши лишь такій корабль, котрый сповірюється службу посольську и ти корабль воєнний, що призначений бути отструга устя Дунаю. По француко-нѣмецкій вѣтій знесено угодою лондонською неутралітю Чорного Моря, але задержано си що до обокъ згаданихъ проливовъ, а угоду берлинську се затвердила. Теперъ отже мала-бъ упали і послѣдна точка парискої угоды, а Россія отзыкалась по поводу свободи якъ на Чорномъ Мори, такъ і въ обохъ проливахъ. Ген. Грамъ відома виступила въ читальній заходомъ комітету, заявивши звѣтній приступу до Босфору и Дарданелль, винявши лишь такій корабль, котрый сповірюється службу посольську и ти корабль воєнний, що призначений бути отструга устя Дунаю. По француко-нѣмецкій вѣтій знесено угодою лондонською неутралітю Чорного Моря, але задержано си що до обокъ згаданихъ проливовъ, а угоду берлинську се затвердила. Теперъ отже мала-бъ упали і послѣдна точка парискої угоды, а Россія отзыкалась по поводу свободи якъ на Чорномъ Мори, такъ і въ обохъ проливахъ.

Бригантъ. Зъ Свакима доносять, що ген. Грамъ виступивъ зъ мѣста ст. войсковъ и прихильниками и иде въ Таманій противъ Османа-Дигмы. Кажуть, що військо Османа пойшло въ розсыпку. Ген. Грамъ наміріє при помочи прихильниківъ племенъ привернутіи комунікацію съ Берберомъ. Чи се однакоже ему удасться, можна сумніватися, бо цѣлій Берберъ кишить ворохомъ, а Грамъ не має отповѣдної силы. Отъ 15 марга нема о нѣмъ вже чутки і може бути, що ѹнъ вже находитися въ подобному положенію, якъ ген. Гордонъ въ Хартумѣ.

НОВИНКИ.

— Справа конгруи, після найновішіхъ вѣдомостей зъ Вѣднія, не прайде мабуть підъ обради передъ Великоднемъ, якъ зъ початку голошено. — **З Городища (коло Залозець)** пишуть намъ: Що наша народъ піднімається до нового и красного житя народного, сего доказомъ суть тія многочисленній, що-разъ новій читальній народій. И наше Городище має вже свою читальню. Городище — село маленьке, але за то ст. великомъ дверомъ на самому краю північна тернопільського, межи північами бродськимъ и золочівськимъ. Тое село було до недавна якъ ще и теперъ многій окінчній села, — що такъ сказати — "панцизняне", бо хотій панчина вже давно знесена. то оно було въ неволі пінніства и темоти. Передъ 7 роками прійшовъ до нашого скару на завѣдателя пасѣкъ и. Яковъ Мардаровичъ. Сей ширій Русинъ, хочь двірській офіціялістъ, зблизився до селянъ и въ порозумінні до священикъ практивавъ надъ іхъ піднісаньемъ. Онъ дававъ насампередъ отверзеніе громады, а потімъ заохочувавъ людей до читання. Онъ съ теперішнімъ душпастиремъ и съ передовими громадянами, п. Ант. Пасєвичъ столієръ и крамаремъ, Дан. Коєвимъ писаремъ и господаремъ, Ів. Кошликъ, начальникомъ гром. и Дан. Романюкомъ раднимъ, заложили у наї 3 л. лютого с. р. читальню, де мы теперъ маємо науку и забаву. На заложенії читальній зборалося въ помешканії нашого начальника, котрый свою хату на читальню отступивъ, много громадянъ, якъ гості прибули до духовній зъ сусідніхъ сель: о. Корн. Монцьборчъ зъ Вертелки, о. Іерон. Алексіевичъ зъ Заруда и громадяне зъ Плесковець и Чернікова. Межи нами бувъ такоже нашъ учитель п. Ант. Тарашукъ, и вступивъ до читальній, що такоже свою повинність заохочувавъ до читання. Вступну промову мавъ мѣсцевий душпастиръ о. Теофанъ Бородайкевичъ, въ котрой пояснивъ значеніе и цѣль читальнії підъ конецъ взято мно-голѣтство цѣсарю, підъ котрого правами можемо свободно до лучшого поступати. До вѣдьми вибрали: о. Т. Бородайкевичъ головою; Дан. Романюкъ заступникомъ; Ант. Пасєвичъ бібліотекаремъ; Яковъ Мардаровичъ касієромъ; Даніло Коєвікъ секретаремъ; заступниками Кондрать Романюкъ и Ант. Черніховській. По виборъ вѣдьми промовляли ще: п. Мардаровичъ про пасѣкництво и господарство, а о. Алексіевичъ о пожитку науки, п. Ант. Пасєвичъ, котрый бувъ съ другими що господарями на вѣчу у Львовѣ и на отворенію "Бесѣдъ" въ Тернополі и піднісанії призову въ тихъ слухахъ великихъ заслуї нашої інтелигенції около добра народа, піднісъ въ своїй промовѣ тії безкористній заходи нашої інтелигенції и заохочувавъ громади, що проводомъ таїхъ інтересацій поступали до вѣдьми. — До читальнії предпол

Въ загалѣ о. Наумович и п. Площанскій мають въ вязнице всякихъ можливыхъ улекшена.

— Въ рускій архіепархії львовской есть въ 1884 роцѣ: 1 епископъ-администраторъ, 5 крилошанъ-прелатовъ, 3 крилошане гремільни (2 посады не замѣщены), 6 крилошанъ почетныхъ (6 посадъ вакуе), 49 деканатовъ, 1301 приходовъ и капеллии, 1961 церкви, 1389 мірскихъ священниковъ, 211 семинаристовъ, 8 монастырѣвъ мужескихъ, два женскія, 48 монаховъ, 14 монахинь и 1,650.069 душъ. Священниковъ-юнилатовъ числятъ львовска рука архіепархії 22; между ними найстарій о. Іоаннъ Михалевичъ, род. въ 1799, а рукоположенъ въ 1826 р. Войсковыхъ священниковъ 1-го класса есть 5, другого класса 116. Профессорами и катихитами въ середнихъ заведеніяхъ есть 15. Еміграントами-священниками въ холмской епархії, не получившихъ ще умѣщенія, перебуваютъ въ архіепархії львовской 19.

— Зъ Стрыя одержуемо слѣдуючу допись: Зъ причинъ отъ Выѣду незалежныхъ четвертій вechерницѣ "Руского Касина" отложенъ на познѣшее. — Отъ Выѣду "Р. Касина" въ Стрыю.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархії Львовской.

Презенту получили оо. 1) Александ. Юрыкъ на Волю велику; 2) Теод. Мацѣлицькій на Войниловъ; 3) Петро Савчинській на Фрагу.

Въ пропозицію приняті 1) На Лядске шляхощке дек. тысъменицкого оо. I Гавр. Боднаръ зъ Свистѣльникъ; II Мелет. Недельникъ зъ Братишова.

Введеній 1) Мах. Калинецъ яко завѣдатель Мечищева; 2) Ив. Бирчакъ яко завѣдатель Підбережа; 3) Гр. Гуменій яко парохъ Рожанки; 4) Ем. Левицкій яко сотр. долина Рахини; 5) М. Громницкій яко пар. Августовки.

Президія ц. к. намѣстництва годится на канон. інституцію о. Юл. Туркевича на Поянку велику.

Завѣданій до канон. інституціи оо. 1) Ив. Боднаръ на Поднѣстрия 2) Мих. Винницкій на Маркову.

Отпустку тримѣсячну отъ парохії Корчинъ получивъ о. Ем. Петровичъ.

Катихитомъ при школѣ св. Антонія у Львовѣ поставленъ о. Станіл. Алексевичъ.

Заступникомъ при Радѣ мѣстной въ Черновиць поставленъ Ник. Григоровичъ. Митроп. Консисторія завѣза заст. декана о. Устіяновича, вимутила на раду школьну мѣсцеву въ Черновиць, щоби выбрала на заступника о. Савина Григоровича.

НАУКА, ШИТКА И ЛІТЕРАТУРА.

"Народній український піснѣ съ голосомъ (50 пісень и 5 додатківъ). Зображеній, споряджений въ виданії О. Александ. Гулакъ Артемовскимъ. Випускъ першій. Виданье 2-го съ доповненіями. Въ Кіевѣ въ книгопечатніи Петра Барского 1883 року. Цѣна 80 коп." Въ першому випуску того видання помѣщено 52 українськихъ и 3 бѣлоруськихъ піснѣ съ нотами въ додатку. "Предисловіе" до першого видання зъ року 1868 написане поважно и бѣззначається пильнимъ и старанимъ нагромадженемъ бѣззывівъ рѣжихъ писателей о українськихъ пісняхъ и (поданою въ примѣтцѣ) дуже старанною бібліографією найдавнішихъ видань руско-українськихъ народныхъ пісень. Жаль, що та бібліографія особливо підѣ конецъ зовсімъ не повна, бо не мѣстить въ собѣ анѣ одного величого збірника пісень, почавши отъ "Трудовъ" Чубинського. Колись підѣнѣ подамо въ "Дѣлѣ" бібліографію п. Г. Артемовскаго, доповнену по нашій змозѣ, щоби такимъ способомъ сумарично показати, якъ и що у насъ зроблено доси на тоймъ поля. Зовсімъ не розумѣмо, для чого п. Артемовскій при юанії 1 ого вип. свого збірника

помѣстивъ поезію Чубинського "Скажи менѣ правду, мой добрий козаче", — котра прецѣ жаднімъ способомъ до пісень народнихъ не належить. Виданье досить гарне, хочъ — не говорячи о правописи — корректа досить недбала.

Черезъ редакцію "Дѣла" прислали:

— На рускій Правотарь домовий о. І. Козакъ въ Калуші 3-25 зр., А. Гладиловичъ въ Снятинѣ 211 семинаристовъ, 8 монастырѣвъ мужескихъ, два женскія, 48 монаховъ, 14 монахинь и 1,650.069 душъ. Священниковъ-юнилатовъ числятъ львовска рука архіепархії 22; между ними найстарій о. Іоаннъ Михалевичъ, род. въ 1799, а рукоположенъ въ 1826 р. Войсковыхъ священниковъ 1-го класса есть 5, другого класса 116. Профессорами и катихитами въ середнихъ заведеніяхъ есть 15. Еміграントами-священниками въ холмской епархії, не получившихъ ще умѣщенія, перебуваютъ въ архіепархії львовской 19.

— Для Стрыя одержуемо слѣдуючу допись: Зъ причинъ отъ Выѣду незалежныхъ четвертій вechерницѣ "Руского Касина" отложенъ на познѣшее. — Отъ Выѣду "Р. Касина" въ Стрыю.

На библ. Онышевича т. III-й: В. Михальскій въ Вижницѣ 3-25 зр., о. Ю. Мандичевскій въ Бѣлявиць 1-50 зр.

— Для "Народнога Торговат": о. Т. Соболта въ Липовицѣ 21 зр.

— На Словарь Желеховскаго: п. О. Дубровичъ въ Бережанахъ 1 зр.

— На стипендію Т. Шевченка надболовъ Вп. о. Зановій Паславскій въ Турлѣ 3 зр.

ПОДЯКА

Тажкій и болестний ударъ постигъ нашу родину. Всевишному подобалось покликати до себе незабутного сына и брата нашего Стефана, лишаючи родину въ неутомимомъ жалю. Въ першої хвили сего пригнатаючого нещастя подавъ намъ помочну руку и правдиву розраду мѣсцевый приходникъ и декантъ рогатинській о. І. Макогоньскій. Тожъ позвольте, Всеч. Отче, на сѣмъ мѣсціи якъ и за се, такъ и за лаокаве занятье сумнімъ актомъ похороннимъ, принятии отъ насъ прилюдну подяку. Съ рівною відличистою звергаємо до окрестныхъ Всеч. оо. Мих. Соневицкого, почет. крыл. и катихита въ Бережанъ, П. Медвецкого въ Чеснікѣ, М. Зарицкого въ Жолчевѣ, Ярославича въ Пуковѣ, М. Винницкого въ Утківичѣ, що зовсімъ безкорисно и не жалуючи трудовъ мимо слоти и лихой дороги зволили прити навѣтъ зъ дальшихъ сторонъ, щоби причинитися до звеличаня похорону покойника. Особливо почуваемося до милого обовязку зложити сердечну подяку о. Т. Турулѣ зъ Бережанъ за его прехорошу и трагочу проповѣдь надъ могилю бл. п. Стефана, въ которой піднѣсть заслуги бувшого начальника громады а нашого найлюбінѣшого сына и брата и выголосивъ слова, що стали правдивымъ бальзамомъ для зблѣлыхъ сердцъ родини въ почтателѣвъ покойника. Най намъ вольно буде за безкористный трудъ и благородне христіянське дѣло несения потѣхи остаючимъ въ жалю подякувати Вамъ, Всеч. Отче, прилюднимъ словомъ и высказати Вамъ за те наше шире, староруске "спаси-Богъ"! Въ концѣ дякуємо П. Т. Братству церковному и всѣмъ Громадянамъ за всяки жичливій услуги и численне зборанье на тоймъ сумнімъ обрядѣ.

Липица горѣшна, 25 л. марта 1884.

Елеонора Лотоцка, мати; Адріанъ, директоръ школы видѣловой въ Сambорѣ, и Володимиръ, гр. кат. завѣдатель прих. Ольховиць, Лотоцкій, братя.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

1009 (23-?) поручас

Впрыскиванія и капсули зъ ростинъ Матіко. Фляшка впрыскиванія 40 кр., капсулокъ 80 кр.

20 процентъ за машину до шитья.

72 пейсатыхъ агентовъ звивають черезъ цѣлій рокъ по краю и предкладаю нашій легковѣтній публіцѣ машини до шитья на раты, блягуючи при тоймъ своимъ жаргономъ, що машини оригиналъ американській и що ти машини полутили па выставѣ амстердамской дипломъ почестный и т. д.

Все то фальшивъ и бляга!

Але для чого ти агенты такъ неутомимо угадяють по краю и такъ блягають? — бо достають за то 20 процентъ отъ тони квоты, котру підписано имъ на реверс за машину.

Прошу почислити сколько процента платити нашъ бѣдный край лишь самимъ агентамъ машиновыми.

Рахунокъ простий. Беть ихъ 7, кождый агентъ спорадить рѣчно чрезъ свою блягу що найменше 50 машинъ, а пересѣчна квота спорадони машини 60 зр., а тъмъ квоты получає агентъ 20 процентъ.

Памятай поважаний читатателю, що лишь та фирма може платити агентовъ 20 проп., котра даси даже лихі машини за груби гроші.

Такъ само дѣєся що образами, годинниками и тысячами другихъ рѣчей.

Щоби разъ зробити конецъ такому страшному визыскуванню нашої публіки, постановивъ я що нового року держати на складѣ 3 зори машини до шитья Зингера, т. є. въ трехъ рѣжихъ фабрикъ по цѣнахъ найприступнішихъ.

Машини Зингера ніжній съ найнов. польшшепами по 68, 55 и 45 зр.

Машини Зингера ручній по 48 и 38 зр.

Раты тиждневій 1 зр., мѣсячній 3 зр., квартальній 12 зр., готовкою же о 10% дешевше.

ГВАРАНТИЯ 5 ЛѢТЬ.

Въ виду нової уставы промислової, що якъ разъ ввѣшила въ житѣ, всяка въ стороны агентовъ обѣцювана гарантія и напра вуста.

Іосифъ Іваницкій механікъ и властитель торговлї машинъ. Львовъ, готель Жоржъ.

Принятій въ замѣну машини уживаний, отпродую по той самой цѣнѣ по якѣй я пріймивъ, т. ручній отъ 3 до 12 зр., ніжній отъ 5 до 15 зр.

4

Найлучший

черезъ "СУЕСЬ" спроваджуваній

ГЕРБАТЫ ХИНЬСКІЙ

а именно:

Пр. о. Пекко-Мандаринъ, наявлуч. вр. 5.

1. Ташу, жовтнів'ята, зромъ 4-40

2. Юнтарчанъ, блозов'ята 4-

3. Нандзинъ, чорна ароматъ 3-20

4. Сухонъ, мало наркотичъ 2-80

5. Конго, чорна, фамиліана 2-

6. Высвіки зъ гербатъ 1-50

7. зъ найлучшихъ родахъ, 1-70

найдешевше въ торговли

Ст. Маркевича

во Львовѣ, въ Ринку ч. 42.

1050 (1-5)

Жаднє средство до нынѣ не показалось такъ спасительнымъ противъ кашлю, храпуки, замуленія флегмою, нежиту и т. д., якъ зъ високомистной бабки робленій и задла свого певного и скорого наслѣдку высоко ціненій

Бонбони бабковій

Віктора Шмідта & синівъ

909 въ Вѣдни. (12-12)

Правдивій толькъ въ Аптикахъ и у Кароля Баллабана и Ст. Маркевича во Львовѣ.

Реальностъ

на продажъ въ Равѣ Рускій,

складаюча съ мурованого дому съ чотирма комінатами, велікою салою, кухнью и пивницѣ.

При цѣй-же знаходиться домъ новий, деревляній съ одною комінатою, стайнюю и возвѣшною, а такожъ моргъ огорода.

Близша вѣдомость може бути кожного часу удѣлена въ бюрѣ Выѣду повѣтового.

1048 (2-3)

Муштарда - Естрогонъ

въ патентованому опакованію.

Вікторъ Шмідтъ и Сини.

Вѣденська спеціальність

найлѣпша тутешна марка 2/8, 1/4, 1/2 кілограмъ сілонки правдивий лишь въ фирмѣ и охоронюю маркою може дѣстати въ всѣхъ склепахъ, торговляхъ корѣнными товарами и деликатесами.

840 (22-26)

МЕРТВІЙ ДУШІСТЬ

умористична повѣсть Миколая Гоголя съ портретомъ